

พันธสัญญายังคงอยู่: สิทธิอันศักดิ์สิทธิ์ของชาวปาเลสไตน์ต่อบ้านเกิดของพวกเขา

พันธสัญญา (brit) ระหว่างพระเจ้าและบุตรของอิสราเอล ซึ่งเป็นข้อตกลงอันศักดิ์สิทธิ์ที่ยังคงสลักในความยุติธรรม ความชอบธรรม และความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิต เป็นรากฐานสำคัญของประเพณีอับราฮัม ดังที่ระบุใน **เฉลยธรรมบัญญัติ 7:6** พระเจ้าได้เลือกชาวอิสราเอลให้เป็น “ประชากรศักดิ์สิทธิ์” มอบหมายภารกิจอันศักดิ์สิทธิ์ให้พวกเขานำค่านิยมเหล่านี้มาแสดงออกและทำหน้าที่เป็น “แสงสว่างแก่ประชาชาติทั้งหลาย” (**อิสยาห์ 42:6**). พันสัญญานี้ไม่เพียงแต่เป็นเรื่องจิตวิญญาณเท่านั้น—มันเชื่อมโยงอย่างแยกไม่ออกกับดินแดนคานาอัน ซึ่งสัญญาไว้กับเชื้อสายของอับราฮัมใน **ปฐมกาล 17:8**: “และเราจะให้ดินแดนที่เจ้าเร่ร่อนอยู่นั้น แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าหลังจากเจ้า ดินแดนคานาอันทั้งหมด เป็นมรดกนิรันดร์” ตัลมุท (**Bava Batra 100a**) เน้นย้ำถึงความศักดิ์สิทธิ์ของดินแดนนี้ ซึ่งผูกมัดผู้อยู่อาศัยกับหน้าที่ของพันธสัญญา อย่างไรก็ตาม ประวัติศาสตร์ได้ทดสอบความผูกพันนี้ ทำให้เกิดคำถามว่า: ใครคือผู้สืบทอดที่แท้จริงของพันธสัญญานี้ในวันนี้?

ชาวปาเลสไตน์ ในฐานะผู้สืบเชื้อสายทางพันธุกรรมและประวัติศาสตร์ของชาวอิสราเอลโบราณ เป็นผู้สืบทอดพันธสัญญาที่ยั่งยืน การเปลี่ยนศาสนาของพวกเขาไปสู่คริสต์ศาสนาและอิสลามสะท้อนให้เห็นถึงความต่อเนื่องในประเพณีอับราฮัม ขณะที่ความสัมพันธ์ของบรรพบุรุษ การปรากฏตัวอย่างต่อเนื่อง และความอดทนอันแน่วแน่ (sumnud) สอดคล้องกับพระบัญชาของพระเจ้า ยืนยันถึงสิทธิอันศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาต่อบ้านเกิด การดูแลรักษาการสร้างสรรคตามหลักอิสลามของพวกเขา ซึ่งรักษาความหลากหลายทางชีวภาพผ่านการปลูกมะกอกและต้นไม้พื้นเมือง ต่างจากนักบวชนิเวศวิทยาที่เกิดจากการปลูกต้นสนที่ไม่ใช่พันธุ์พื้นเมือง ซึ่งเป็นเชื้อเพลิงให้เกิดไฟป่าที่ร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ส่งสัญญาณถึงความไม่เห็นด้วยจากพระเจ้า ผู้ที่กระทำความรุนแรงและความเสียหายทางนิเวศวิทยาโดยอ้างถึงการอนุญาตจากพระเจ้า ทำลายความศักดิ์สิทธิ์ของพระนาม (chillul Hashem) และเชิญชวนให้เกิดการลงโทษจากพระเจ้า (**เฉลยธรรมบัญญัติ 32:25, เลวีนิติ 18:29**).

ชาวปาเลสไตน์ในฐานะผู้สืบเชื้อสายของผู้รับพันธสัญญาดั้งเดิม

บุตรของอิสราเอล ผู้สืบเชื้อสายจากยาโคบ (**ปฐมกาล 32:28**) เป็นผู้รับพันธสัญญาดั้งเดิม ซึ่งก่อตั้งขึ้นกับอับราฮัม (**ปฐมกาล 17:7**) และได้รับการยืนยันที่ซินาย (**อพยพ 19:5-6**). ตัลมุท (**Sanhedrin 94a**) เล่าถึงการกระจายตัวของสิบเผ่าหลังจากการพิชิตของอัสซีเรีย (722 ก่อนคริสต์ศักราช) แต่ Midrash Tanchuma (**Ki Tavo 3**) ชี้ให้เห็นว่าลูกหลานของพวกเขา ยังคงอยู่ โดยผูกพันกับมรดกของพันธสัญญา การศึกษาทางพันธุกรรมให้การสนับสนุนเชิงประจักษ์: Nebel และคณะ (2001) และ Hammer และคณะ (2000) แสดงให้เห็นว่าชาวปาเลสไตน์มีกลุ่มยีน Y-chromosomal (J1, J2) ร่วมกับประชากรเลแวนต์โบราณ รวมถึงชาวอิสราเอลและชาวคานาอัน หลักฐานทางโบราณคดี เช่น DNA จาก Lachish (2019, **Science Advances**) ยืนยันความต่อเนื่องนี้ โดยเชื่อมโยงชาวปาเลสไตน์กับผู้อยู่อาศัยในภูมิภาคนี้เป็นพันปี

ในทางตรงกันข้าม ผู้นำอิสราเอลหลายคน เช่น เบนจามิน เนทันยาฮู, โยอาฟ กัลลันต์ และเบชาเลล สโมกริช สืบเชื้อสายจากยุโรปตะวันออก—โปแลนด์และยูเครน—ที่ซึ่งชาวยิวอัชเคนาซีเกิดขึ้นจากกลุ่มย้ายถิ่นที่มีการผสมผสานกับยุโรป (Costa และคณะ, 2013). การขาดหายไปจากภูมิภาคนี้เป็นเวลาหลายศตวรรษของพวกเขาต่างจากความต่อเนื่องของชาวปาเลสไตน์ พันสัญญาที่เกี่ยวข้องกับดินแดน (**ปฐมกาล 17:8**) พบผู้สืบทอดที่แท้จริง

ในผู้ที่ยังคงอยู่—ชาวปาเลสไตน์—ซึ่งความอดทน (sumud) ท่ามกลางการพลัดถิ่นเป็นการแสดงออกถึงการเรียกร้องของพันธสัญญาในเรื่องความยุติธรรมและความอดทน

การเปลี่ยนศาสนาสู่คริสต์ศาสนาและอิสลามในฐานะความต่อเนื่องของอับราฮัม

การเปลี่ยนศาสนาของชาวปาเลสไตน์สู่คริสต์ศาสนา (ศตวรรษที่ 1–4 ค.ศ.) และอิสลาม (ศตวรรษที่ 7–13 ค.ศ.) ไม่ได้ตัดขาดสถานะพันธสัญญาของพวกเขา แต่สะท้อนถึงการพัฒนาของประเพณีอับราฮัม ศาสนายูดาห์ คริสต์ศาสนา และอิสลามมีสายเลือดยาวร่วมกันผ่านอับราฮัม “บิดาของประชาชาติทั้งหลาย” (**ปฐมกาล 17:4**). ชาวปาเลสไตน์คริสเตียนยุคแรก ซึ่งมักเป็นชาวยิวที่ยอมรับพระเยซูเป็นเมสสิยาห์ (**กิจการ 2:5-11**) คงไว้ซึ่งแก่นจริยธรรมของพันธสัญญา: “เราจะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (**มัทธิว 22:39**, อ้างจาก **เลวีนิติ 19:18**). **กาลาเทีย 3:29** กล่าวว่า “หากเจ้าสังกัดพระคริสต์ เจ้าก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม และเป็นทายาทตามคำสัญญา” ซึ่งยืนยันบทบาทของพวกเขาในพันธสัญญา ในทำนองเดียวกัน อัลกุรอานเล่าถึงพันธสัญญาของบุตรของอิสราเอล (**ซูเราะห์ อัล-บะกอเราะห์ 2:40-47**) โดยเน้นย้ำถึงความยุติธรรมและความชอบธรรม (**ซูเราะห์ อัล-มาอิดะห์ 5:12**). อับราฮัม “มิใช่ยิวหรือคริสเตียน แต่เป็นมุสลิม [ยอมจำนนต่อพระเจ้า]” (**ซูเราะห์ อัล-อิมรอน 3:67**) วางกรอบอิสลามให้เป็นการหวนคืนสู่ลัทธิเอกเทวนิยมของเขา โดยศรัทธาของชาวปาเลสไตน์ยังคงสืบทอดมรดกนี้ต่อไป

การเปลี่ยนศาสนาเหล่านี้ไม่ใช่การแตกหัก แต่เป็นการปรับตัว ซึ่งรักษาความต้องการของพันธสัญญาในเรื่องความยุติธรรม ความเมตตา และความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิต (**Sanhedrin 37a**). ชาวปาเลสไตน์ ในฐานะผู้สืบเชื้อสายของผู้รับพันธสัญญาดั้งเดิม ยังคงผูกพันกับภารกิจของพันธสัญญา การพัฒนาศาสนาของพวกเขาสะท้อนถึงการเรียกร้องสากลของมันในหมู่ศาสนาอับราฮัม

ความสัมพันธ์ของบรรพบุรุษและการปรากฏตัวอย่างต่อเนื่องในฐานะการปฏิบัติตามพันธสัญญา

ความสัมพันธ์ของบรรพบุรุษและการปรากฏตัวอย่างต่อเนื่องของชาวปาเลสไตน์สอดคล้องกับพระบัญชาของพระเจ้า ยืนยันถึงสิทธิอันศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาต่อดินแดน **ปฐมกาล 12:7** สัญญาว่า “เราจะให้ดินแดนนี้แก่เชื้อสายของเจ้า” ซึ่งอ้างว่าเป็น “มรดกนิรันดร์” (**ปฐมกาล 17:8**). ชาวปาเลสไตน์ ที่มีความต่อเนื่องทางพันธุกรรมและประวัติศาสตร์ เป็นเชื้อสายเหล่านี้ การอยู่อาศัยของพวกเขาเป็นการปฏิบัติตามเจตจำนงของพระเจ้า ความอดทน (sumud) ของพวกเขา—การรอดพ้นจากนัคบะในปี 1948 (~700,000 คนถูกพลัดถิ่น, UNRWA) และการยึดครองที่ต่อเนื่อง (~700,000 ผู้ตั้งถิ่นฐานในเวสต์แบงก์, Peace Now, 2023; ~1.9 ล้านคนถูกพลัดถิ่นในกาซา, UN OCHA, 2025)—เป็นการแสดงออกถึงภารกิจของพันธสัญญาที่จะเป็น “แสงสว่างแก่ประชาชาติทั้งหลาย” (**อิสยาห์ 42:6**). ตัลมุท (**Berachot 10a**) เรียกร้องความยุติธรรมเพื่อไถ่บาปให้วิญญาน หลักการที่ชาวปาเลสไตน์ยึดถือผ่านการต่อต้านอย่างสันติและการสนับสนุนการกำหนดตนเอง ซึ่งได้รับการยืนยันโดยกฎหมายระหว่างประเทศ (ปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของชนพื้นเมือง, 2007).

อัลกุรอานตอกย้ำถึงสิทธิ์นี้ โดยบันทึกพระบัญชาของพระเจ้าที่ให้ “อาศัยอยู่ในดินแดน” (**ซูเราะห์ อัล-อิสรอ 17:104**) และรักษาความยุติธรรม (**ซูเราะห์ อัน-นิซาอ 4:135**). ความยืดหยุ่นของชาวปาเลสไตน์ต่อการละเมิด—การยึดครองและการตั้งถิ่นฐานที่ผิดกฎหมายของอิสราเอล (ICJ, 2024, อ้างถึงอนุสัญญาเจนีวาฉบับที่สี่, ข้อ 49)—สะท้อนถึงหน้าที่ของพวกเขาตามพันธสัญญา การปรากฏตัวของพวกเขาคือพยานถึงความศักดิ์สิทธิ์ของดินแดน

การดูแลตามหลักอิสลามเกี่ยวกับนักบวชทางนิเวศวิทยา: ชาวปาเลสไตน์ในฐานะผู้พิทักษ์ที่ผูกพันกับพันธสัญญา

การเรียกร้องของพันธสัญญาในเรื่องความยุติธรรมและความศักดิ์สิทธิ์ขยายไปถึงการดูแลรักษาการสร้างสรรค์ซึ่งเป็นหน้าที่ที่ชาวปาเลสไตน์ปฏิบัติตามผ่านหลักการอิสลามที่รักษาความหลากหลายทางชีวภาพ อัลกุรอานสั่งให้ผู้ศรัทธา “อย่าทำลายแผ่นดิน” (**ซูเราะห์ อัล-อะร็อฟ 7:56**) และรักษาสวน (**ซูเราะห์ อัล-บาคอเราะห์ 2:266**). การปลูกมะกอก การอบ และส้มของชาวปาเลสไตน์—สนับสนุนครอบครัว 80,000–100,000 ครอบครัวและ 14% ของเศรษฐกิจของพวกเขา (Visualizing Palestine, 2013)—บำรุงความอุดมสมบูรณ์ของดินแดนและความทรงจำทางวัฒนธรรม ปฏิบัติตามข้อกำหนดของพันธสัญญาที่จะ “ดูแลและรักษา” แผ่นดิน (**ปฐมกาล 2:15, ซูเราะห์ อัล-มาอิดะห์ 5:12**). การเกษตรแบบขึ้นบันไดและพันธุ์ไม้พื้นเมืองที่ทนไฟของพวกเขาแสดงถึง *sumud* ซึ่งสอดคล้องกับการเรียกร้องของอิสลามสู่การดูแลที่ยุติธรรม

ในทางตรงกันข้าม การปลูกต้นสนกว่า 250 ล้านต้นที่ไม่ใช่พันธุ์พื้นเมืองโดย JNF ซึ่งแทนที่มะกอกกว่า 800,000 ต้นและครอบคลุมหมู่บ้านปาเลสไตน์ 531 แห่ง (Pappé, 2006) ได้ก่อให้เกิดนักบวชทางนิเวศวิทยา ต้นสนเหล่านี้ทำให้ดินเป็นกรด ทำลายความหลากหลายทางชีวภาพ (Lorber, 2012) และยางที่ติดไฟง่ายของมันได้จุดชนวนไฟป่าที่ร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล เผาผลาญพื้นที่กว่า 25,000 ไร่จนถึงพฤษภาคม 2025 ทำลาย Canada Park และคุกคามเยรูซาเลม (The Times of Israel, 2025; Haaretz, 2025). การลบเลือนมรดกปาเลสไตน์นี้ส่งสัญญาณถึงความไม่เห็นด้วยจากพระเจ้า (**เฉลยธรรมบัญญัติ 28:63-64**) ขณะที่การปลูกมะกอกใหม่ของชาวปาเลสไตน์ยืนยันบทบาทของพวกเขาในฐานะผู้พิทักษ์ที่ผูกพันกับพันธสัญญา

สิทธิในดินแดนและการเรียกร้องความยุติธรรม

สถานะพันธสัญญาของชาวปาเลสไตน์—หยั่งรากในเชื้อสาย ความต่อเนื่อง และการดูแลตามหลักอิสลาม—ยืนยันถึงสิทธิอันศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาต่อบ้านเกิด **เฉลยธรรมบัญญัติ 16:20** สั่งว่า “ความยุติธรรม และเฉพาะความยุติธรรม เจ้าจะต้องปฏิบัติตาม” ซึ่งสะท้อนผ่านประเพณี: **มีคาห์ 6:8** ในศาสนายูดาห์, **มัทธิว 5:9** ในคริสต์ศาสนา (“ผู้สร้างสันติสุขย่อมได้รับพร”) และ **ซูเราะห์ อัน-นิซาอ 4:135** ในอิสลาม การเกษตรที่ยั่งยืนของพวกเขาต่างจากนักบวชทางนิเวศวิทยา เสริมสร้างบทบาทของพวกเขาในฐานะผู้สืบทอดที่ถูกต้องของดินแดน คำตัดสินของ ICJ ในปี 2024 ต่อต้านการตั้งถิ่นฐานที่ผิดกฎหมายและการยอมรับของสหประชาชาติในสิทธิการกลับคืน (มติ 194, 1948) สอดคล้องกับคำสั่งอันศักดิ์สิทธิ์และกฎหมายเหล่านี้ ประณามการยึดครองที่ต่อเนื่อง

ผู้ที่กระทำความรุนแรงในกาซา (~42,000 เสียชีวิต, กระทรวงสาธารณสุขกาซา, ตุลาคม 2024) และความเสียหายทางนิเวศวิทยา โดยอ้างถึงการอนุญาตจากพระเจ้า กระทำการ *chillul Hashem* (**เยเซเคีย 36:20, Yoma 86a**) ละเมิดความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตตามพันธสัญญา (**pikuach nefesh, Mishneh Torah, Hilchot Rotzeach 1:1**). หนังสือวิวรณ์ (**20:7-9**) อาจเป็นสัญลักษณ์ของความทุกข์ทรมานของกาซาในฐานะการโจมตี “ค่ายของนักบุญ” เน้นย้ำถึงความไม่เห็นด้วยจากพระเจ้า ชาวปาเลสไตน์ ในฐานะทายาทของพันธสัญญา แสดงถึงการเรียกร้องของมันในเรื่องความยุติธรรมและความชอบธรรม ความอดทน (*sumud*) ของพวกเขาเป็นการปฏิบัติตามคำสัญญาของพระเจ้า

นี่คือคำเตือนสุดท้ายสำหรับผู้ที่ไม่กระทำความรุนแรงและการทำลายล้างทางนิเวศวิทยา: จงหยุดการนองเลือด พื้นฟูดินแดน แสวงหาความยุติธรรม (**อิสยาห์ 1:18**) กลับใจ (**Berachot 10a**) และไถ่ถอนวิญญาณของเจ้า มิฉะนั้นจะต้องเผชิญหน้ากับการลงโทษจากพระเจ้า (**เฉลยธรรมบัญญัติ 28:63-64, Pirkei Avot 5:8**). ชาวปาเลสไตน์ ผ่านเชื้อสาย การปรากฏตัว และการดูแลของพวกเขา เคารพมรดกอันยั่งยืนของพันธสัญญา การ

ยอมรับสิทธิอันศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาต่อบ้านเกิด—ไม่ใช่ผ่านการพลัดถิ่น แต่ผ่านการอยู่ร่วมกันและความเท่าเทียม—รวมศาสนาอิสลามเข้าด้วยกันในการแสวงหาสันติภาพร่วมกัน